

IDEGEN

A verandaasztalnál ül, könyvet lapozgat:
középkorú férfi, világító fehér hajjal
és fehér szakállal, élénkkék szemekkel.
Nem ismerem, soha nem láttam,
mit keres itt a verandámon?
Hogy került ide? A kapu zárva.
Nem merem megszólítani,
nem merek közeledni hozzá,
nem ismerem a szándékát,
lopva figyelem, hogy mit csinál.
Még mindig a könyvet lapozgatja
lassan, ráérősen, közben sóhajt egyet-egyed.
Istenem, ki ez az ember, mit akar tőlem?
Talán hajléktalan, talán idetévedt,
talán a korosodó herceg, valamikori
eleganciája lényén még átdereng,
de fehér lova már kipusztult alóla.
Most megmozdul, máris talpon van
– bár lomhábbnak hittem –,
körülnéz, majd elindul, le a lépcsőkön a kijárat felé,
valamit dúdol, valami ismerős dallamot,
aztán háta mögött becsapódik a kapu...

Itt járt vagy nem járt itt, nem tudom,
hold zihál a kopott pamlagon...

MŰVIRÁG

A cserépben művirág a vázában művirág
mondom hogy ne öntözd mert fölösleges
de te másképpen gondolod és kitartóan locsolod
még tápszerrel is kedveskedsz nekik
naponta cseréled a vizet a vázában
gyönyörködsz bennük ugye milyen szépek?
kérdesz nem is tőlem hanem magadtól...
a kerti rózsák nem vehetik fel velük a versenyt
sem a muskátlik sem a kardvirágok...

Művirágok a függő virágcserepekben
vörös szélforgók pörgetik hiányod...

TÁVOLODÓ

Távolodom tőled magamtól
az otthontól otthontalanságtól
a megroggyant almafáktól
a ribizlibokroktól ringó rebarbaráktól
hétpettyes katicáktól ganajtúró bogártól
a lassan gomolygó fájdalomtól
a gyors lefolyású szenvedélytől
a szúnyogháló mögötti sejtelmes
világtól a sűrített hallgatástól
a taszító napfénytől csábító homálytól
a félelmektől félelmek hűlt helyétől
az együttérzéstől a közönytől
a remegő bizonyosságtól
a varázstól s a varázstalanságtól
a halhatatlan körforgástól...

gőzölgő húsleves egy kinti asztalon
kameramozgás ráközelítéssel